

[Aksel Larsen.]

nogen måde, i tilfælde af at Danmark bliver inddraget i en storkrig, ikke blot at forsvare, men at beskytte dette land? Da jeg stillede spørgsmålet her i tinget til den højtærede forsvarsminister, fik jeg det svar, at det var jo ikke sikkert, at Danmark ville blive angrebet med andre end konventionelle våben. Af generalmajor Kragh fik jeg det svar: ja, det kan nytte, for når vi blot kan værne dansk territorium i 48 timer, så kan vore allierede nå at komme os til hjælp.

Ja, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved den slags svar. Erfaringerne fra alle tiders krigshistorie viser, at når det gælder noget i en krig, så bruger magterne de mest effektive krigs- og ødelæggelsesvåben og siger ikke, at de af hensyn til dette eller hint land er nødt til at afstå fra at bruge dem. Naturligvis: hvis man kunne tænke sig en lokal, en begrænset krig på vore bredde- og længdegrader — men det tror jeg ikke nogen kan tænke sig — så skal man have en mere end usædvanlig fantasi. Jeg tror ikke, dette land kan komme i krig, medmindre det bliver som deltager i en storkrig. Og nu kan man nok så meget komme og fortælle, at Atlantpagten, som Danmark er medlem af, er skabt som en defensiv pagt — jeg har hverken tid eller lyst til her at argumentere imod den slags påstande — men jeg vil blot gøre opmærksom på, at der vist aldrig nogen sinde i militærhistorien har været organiseret nogen militæralliance, uden at ophavsmændene og de ledende magter har hævdet, at den var rent defensiv. Men derfor har militæralliancer alligevel i ubehagelig mange tilfælde ved tingenes egen logik ført til krig.

Da jeg gik i skole, studerede vi samfundslære på grundlag af en lille lærebog skrevet af P. Munch. Jeg husker tydeligt, at det fremgik af den, at alle moderne stater levede i en tilstand af væbnet neutralitet, og eftersom der var 2 lige store og lige stærke militæralliancer i Europa, Triplealliancen og Tripleententen, så kunne der simpelt hen ikke udbrude krig. I 1914 udbrød krigen, netop fordi man havde disse 2 militæralliancer. Jeg tror altså ikke, militæralliancer er noget værn imod krig, og derfor synes jeg, at det er brødløst at diskutere, hvorvidt deres egentlige hensigt er defensiv eller ikke defensiv. Faren for, at militæralliancerne, de

omfattende rustninger, de kolossale ødelæggelsesmidler skal føre til krig, er ubetinget til stede, og kun i tilfælde af en sådan storkrig har Danmark vel chance for at komme i krig og blive krigsskueplads. Men Danmark har denne chance først og sidst og mest, fordi det er medlem af en af disse militæralliancer, nemlig Atlantpagten, og hvis Atlantpagtlandene kommer i krig et eller andet sted, er Danmark i kraft af sit medlemskab krigsdeltager, fra det første skud løsnes eller den første atombombe falder, og så er jeg uhyre bange for, at Danmark har chance for at være et af de lande, der først bliver udsat for de alvorligste krigsødelæggelser.

Som jeg sagde før, har jeg fået det svar af generalmajor Kragh, at når vi blot kan holde dansk territorium i 48 timer, så kan vore allierede nå at komme os til hjælp. Det skal naturligvis nok hjælpe, navnlig når man tænker på, at det for omtrent 10 år siden under debatten om Danmarks indtræden eller ikke-indtræden i Atlantpagten blev sagt, at man måtte tænke på USA's og Englands styrker, der var velegnede til gengældelsesangreb med kernevåben. Jeg tror ikke, at de er i stand til at forsvare eller beskytte dansk territorium eller den danske befolkning. Jeg tror endda, jeg er i overensstemmelse med den højeste militære sagskundskab, når jeg siger, at med de krigsmidler, der nu er udviklet, er angrebsvåbnene én gang for alle blevet stærkere end forsvarsvåbnene. Jeg påberåber mig i så henseende en forsvarsminister, ikke den danske, men den engelske, Duncan Sandys, som for godt 2 år siden i det engelske parlament holdt en tale, hvori han kategorisk erklærede: i tilfælde af en storkrig — som han teoretisk og måske også praktisk tænkte sig ville udbrude med Sovjetunionen på den ene side og England på den anden side — kan England ikke forsvares; vi kan måske gøre os håb om at få affyret vore første raketter, vi kan måske gøre os håb om at få startet vore første atombombebærende flyvemaskiner, men derefter vil såvel vore flyvepladser som vore raketafskydningsbaser blive ødelagt, dels af fjendens raketter, dels af fjendens fjernstyrede flyvemaskiner, der flyver langt, langt hurtigere end lyden. Forsvar er umuligt. Når Englands forsvarsminister for over 2 år siden kunne sige sådan om et land som England, der har en ganske